

«Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ...»

Λουκ. 1α' 28

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πρωτακούστηκε, ὅταν γιὰ πρώτη φορά στήν ἱστορία τοῦ κόσμου – καί ἐνῶ ἡ γῆ μέσα στό σύμπαν ἦταν «ἀόρατη καί ἀκατασκευάστη», ὁ Δημιουργός ἔδωσε τήν κυριαρχική προσταγή: «Γενηθήτω φῶς!».

Στή συνέχεια τῶν ἀνθρώπων αἰώνων ὁ θεϊκός λόγος ἀκούεται ὅταν ὁ Θεός ὁμιλεῖ στούς πρωτοπλάστους, ὅταν στέλνει ἀργότερα τούς Προφήτες Του νά μεταφέρουν τά λόγια Του στούς ἀνθρώπους, πού εἶχαν ἀμαρτήσῃ. Μέχρι τή μοναδική ὥρα πού ἐξαποστέλλει στή γῆ τόν Υἱό καί Λόγο Του μέ ἀνθρώπινη φύση, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, γιὰ νά φανερώσῃ αὐτοπροσώπως στόν κόσμο τό θέλημα τοῦ Πατέρα.

* * *

Ὁ Κύριος ἄρχισε τό κήρυγμά Του καλώντας τούς ἀνθρώπους νά μετανοήσουν, νά ἀλλάξουν ζωή, γιατί ἡ ἀμαρτία τούς εἶχε ὀδηγήσει στόν πόνο, στή δυστυχία, στή μοναξιά μακριά ἀπό τόν Θεό Πατέρα. Πρόβατα χωρίς βοσκό μέσα στά ἀγκάθια τοῦ κακοῦ, ἔτοιμοι νά ἀφανιστοῦν ἀπό τόν πονηρό Διάβολο, εὔρισκαν τώρα τόν Ποιμένα.

Ὁ Διδάσκαλος ἦταν γεμάτος ἀγάπη, μέ ἀπόφαση ἐλεύθερη νά θυσιασθεῖ ὁ ἴδιος γιὰ νά σωθοῦμε ἐμεῖς. Καί κήρυξε τό «Εὐαγγέλιο», δηλαδή «τό χαρμόσυνο μήνυμα» ὅτι ὑπάρχει γιὰ τόν ἄνθρωπο σωτηρία, εὐτυχία, εἰρήνη, χαρά καί δόξα.

Ἀπό τόν Κύριο Ἰησοῦ πῆραν τό θεῖο λόγο οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοί Του καί ἀπό αὐτούς οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί κάθε πιστός.

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέσα στήν Ἁγία Γραφή πού εἶναι τό βιβλίό πού τόν περιέχει, ἔχει τά ἐξῆς χαρακτηριστικά: Εἶναι «ὁ λόγος τῆς ἀληθείας». Γι' αὐτό – ἐπειδή ἡ ἀλήθεια δέ χάνεται, δέ νικιέται ποτέ – εἶναι καί «ὁ λόγος τῆς ζωῆς», γιατί εἶναι «ὁ λόγος τῆς καταλλαγῆς» δηλαδή ὁ λόγος τῆς συμφιλίωσης τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, ἀπό τόν ὁποῖο τόν εἶχε χωρίσει ἡ ἀμαρτία. Ἐπομένως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι «ὁ λόγος τῆς σωτηρίας».

* * *

Εἶναι γεγονός πῶς, ἀπό τότε πού ἄρχισε ἡ σπορά τοῦ θεῖου λόγου στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, αὐτοί χωρίστηκαν σέ δύο μεγάλες κατηγορίες μέχρι τώρα καί μέχρι τό τέλος τοῦ κόσμου.

Στή μιά εἶναι, σύμφωνα μέ τό ἅγιο Εὐαγγέλιο, «οἱ ἀκούοντες καί θαυμάζοντες» αὐτόν, «οἱ ποιῶντες αὐτόν», «οἱ εὐαγγελιζόμενοι» τό θεῖο λόγο, πού τόν ὁμολογοῦν, τόν κηρύττουν καί τόν ὑπηρετοῦν μέ χαρά καί ἀφοσίωση.

Στήν ἄλλη κατηγορία εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀκου-

σαν τόν λόγο καί εἶπαν στόν Κύριο πού τούς δίδασκε: «Σκληρός ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;». Καί ἔφυγαν καί φεύγουν ὡς σήμερα ἀπό κοντά Του ἀδιάφοροι ἢ γιά νά Τόν πολεμήσουν. Εἶναι αὐτοί πού δέν πείθονται στό θεῖο λόγο, δέν τόν ἐμπιστεύονται γιά νά τόν κάνουν ὁδηγό στή ζωή τους.

Ὅμως ἡ ἱστορία γράφεται ἀπό τούς ἀκούοντας τόν λόγον καί φυλάσσοντας «αὐτόν», ἀπό κείνους δηλαδή πού τόν κλείνουν βαθιά στήν καρδιά τους μέ ἅγιο δέος καί ἀγάπη, καί τόν ἐφάρμοζουν στήν καθημερινή τους ζωή.

Αὐτοί γίνονται πλάσματα χαριτωμένα. Ἔχουν χαρά στήν καθαρή τους ψυχή. Ἔχουν εὐαισθησία στή συμπεριφορά τους πρός ὄλους – φίλους καί ἐχθρούς – γιατί ἔχουν τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Δέν κατηγοροῦν, δέν ἐκθέτουν τούς συνανθρώπους τους, γιατί τούς ἀγαποῦν. Γι' αὐτό ποθοῦν νά τούς δοῦν ὄλους εὐτυχισμένους κοντά Του. Κάποτε καί θυσιάζονται γιά τήν ἀγάπη τους καί μαλακώνουν ἀκόμα καί τίς πέτρινες καρδιές.

Ἐπειτα αὐτοί δέν φοβοῦνται τίποτε στόν κόσμο παρά μόνο μήπως λυπήσουν τόν οὐράνιο Πατέρα καί ἀθετήσουν τό λόγο Του. Γι' αὐτό κάθε μέρα Τόν ἐμπιστεύονται, Τοῦ ἀναθέτουν τίς ἔγνοιες τους, τούς πόθους καί τά ὄνειρά τους, γιατί ξέρουν ὅτι μποροῦν τά πάντα, γιατί Ἐκεῖνος τούς δίνει τή δική Του δύναμη.

Μποροῦν αὐτοί νά φωτίζουν τήν κοινωνία μέ τήν πίστη καί τά ἔργα τους, νά τῆς δίνουν ὄραμα δημιουργίας, νόημα ζωῆς, ἄρωμα ἀθανασίας. Διότι αὐτοί εἶναι οἱ ἀληθινά φωτισμένοι καί ὄχι οἱ ὀποιοιδήποτε «Illuminati». Τό μυστικό τους εἶναι ὅτι ἀναζητοῦν στά «ἄνω» τίς ἐμπνεύσεις τους: στόν αἰώνιο λόγο καί τό θέλημα τοῦ μοναδικοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ.

Λ.

Τά χωρία τῆς ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ γιά τό Διαγωνισμό τοῦ «ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ» μέ ἀπόδοση στή Νεοελληνική

● ΤΟ ΑΧΑΝΕΣ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Σήκωσε, λοιπόν, ψηλά τό βλέμμα σου στόν οὐρανό καί μέτρησε τά ἀστέρια τοῦ οὐρανοῦ, ἂν μπορεῖς ποτέ νά τά μετρήσεις! (Γεν. ιε' 5).

● Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Σεῖς εἴσθε μέ τό φωτεινό παράδειγμά σας καί τούς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου τό φῶς τοῦ κόσμου. Δέν εἶναι δυνατόν μία πόλη πού εἶναι κτισμένη πάνω στό βουνό νά κρυφτεῖ. (Ἔτσι καί ἡ δική σας ζωή θά πέφτει στήν ἀντίληψη ὄλων). Οὔτε ἀνάβουν οἱ ἄνθρωποι λυχνάρι καί τό βάζουν κάτω ἀπό τόν κάδο (πού μετράνε τό σιτάρι), ἀλλά τό τοποθετοῦν πάνω στό λυχνοστάτι καί φωτίζει μέ τή λάμψη του ὄλους ὅσοι εἶναι στό σπίτι. (Μαθ. ε' 14).

● Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΤΙΣ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΟΡΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

Καί (Ξαφνικά) γίνεται μεγάλη ἀνεμοζάλη, τά δέ κύματα χτυποῦσαν πάνω στό πλοῖο, ὥστε αὐτό νά κινδυνεύει νά βυθισθεῖ. Καί Αὐτός (ὁ Κύριος) ἐξακολουθοῦσε νά κοιμάται στή πρύμνη, στό προσκέφαλο πού ἦταν στό κάθισμα. Καί Τόν ξύπνησαν καί Τοῦ εἶπαν: Διδάσκαλε, δέν Σέ νοιάζει πού χανόμαστε; Καί Ἐκεῖνος, ἀφοῦ σηκώθηκε, μίλησε αὐστηρά στόν ἄνεμο καί εἶπε στή θάλασσα: Σιώπα. Βουβάσου. Κατέπεσε τότε ὁ ἄνεμος καί ἔγινε μεγάλη γαλήνη. (Μάρκ. δ' 37-39).

● Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΛΟΣ ΠΟΙΜΕΝΑΣ

Ἐγώ εἶμαι ἡ θύρα. Ἄν δι' ἐμοῦ μπει κανεῖς (στήν μάνδρα-τήν Ἐκκλησία) θά σωθεῖ. Καί θά εἰσέλθει ὡς πρόβατο στή μάνδρα γιά ἀνάπαυση καί ἀσφάλεια (τή νύκτα) καί θά ἐξέλθει (τό πρωί) γιά βοσκή καί θά βρεῖ τροφή. Ὁ κλέφτης δέν ἔρχεται παρά γιά νά κλέψει καί νά σφάζει καί νά καταστρέψει. Ἀντίθετα ἐγώ ἦρθα γιά νά ἔχουν τά πρόβατα ζωή καί περίσσεια ἀγαθῶν πνευματικῶν. Ἐγώ εἶμαι ὁ ποιμένας (βοσκός) ὁ καλός. Ὁ ποιμένας ὁ καλός παραῖδει καί τή ζωή του ἀκόμη, γιά νά προφυλάξει τά πρόβατα ἀπό κάθε κίνδυνο. (Ἰωάν. ι' 9-11).

● Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΗΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Καθένα πού θά μέ ὁμολογήσει ὡς Σωτήρα του καί Θεό του μπροστά στους ἀνθρώπους, καί ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Θεάνθρωπος Κύριος θά τόν ὁμολογήσει καί θά τόν διακηρύξει ὡς πιστό Του ἀκόλουθο μπροστά στους ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ κατά τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως. (Λουκ. ιβ' 8-9).